

NÁRODY NIKDY NETUŠÍ, JAK JSOU BOHATÉ NA LOTRY. JE ZAPOTŘEBÍ PŘEVRAŤŮ, ABY SE OBJEVILI. PAK ŽASNOU, CO VSTÁVÁ Z PRACHU (Victor Hugo)

ČÍSLO 23* ROČNÍK VI*12. 6. 2013* (ČAS 1 – ročník XVII* Kurýr ročník VIII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské** sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

ŽÁDNÉ OTEPLOVÁNÍ KLIMATU NEVIDÍM PROHLÁSIL V ROCE 2009 VÁCLAV KLAUS

V pondělí 10. června 2013: Svět má nakročeno k oteplení až o pět stupňů, hrozí extrémní klimatické výkyvy. Teplota na Zemi by mohla vzrůst nad dvojnásobek hraničních hodnot, varovala v pondělí Mezinárodní agentura pro energii (IEA). Poukázala na rekordní nárůst produkce oxidu uhličitého (CO₂) v loňském roce a v té souvislosti upozornila, že teploty na planetě by mohly v průměru vzrůst až o 5,3 stupně Celsia.

“Tato zpráva ukazuje, že cesta, po které v současnosti jdeme, pravděpodobně vede k nárůstu teploty o 3,6 až 5,3 stupně Celsia,” citovala agentura AP ředitelku IEA Marii van der

Hoeven. Podle části vědecké obce by měl být růst teploty na Zemi v tomto století snížen v průměru pod dvě procenta. Jinak hrozí nebezpečné klimatické jevy, jako jsou bouře, povodně, extrémní sucha či zvedání hladiny moří. Na tomto závěru se shodli účastníci klimatické konference OSN v Durbanu v roce 2010. Dosažení tohoto cíle ale předpokládá, aby emise CO₂ do roku 2020 nebyly vyšší než 44 miliard tun ročně. Jejich objem však každým rokem roste; loni jich bylo vyprodukováno rekordních 31,4 miliardy tun. To je oproti předchozímu období víc o 1,4 procenta.

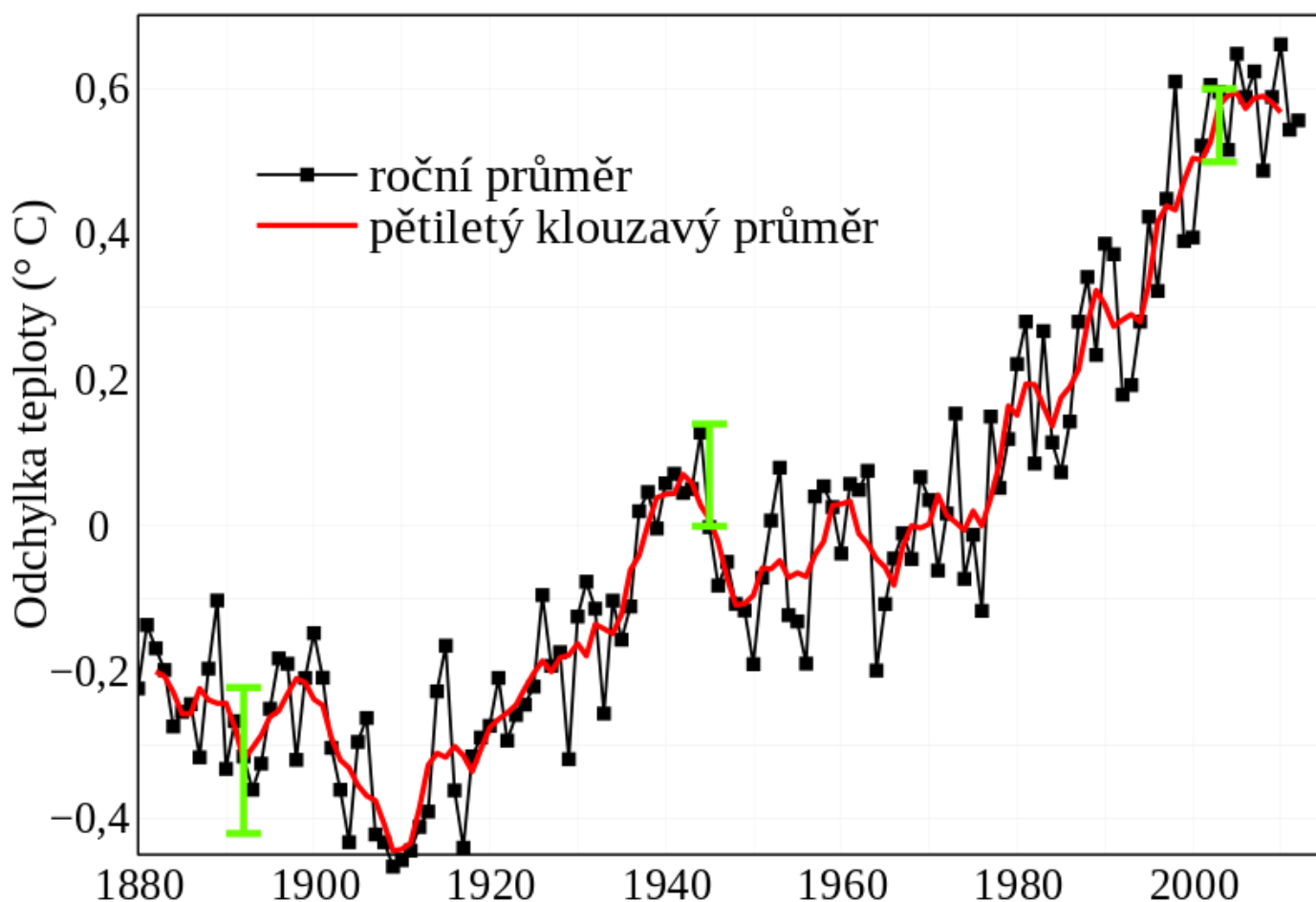
IEA proto doporučuje vládám světových zemí, aby přijala opatření zlepšující energetickou účinnost. Mimo jiné navrhuje částečné zrušení podpory fosilních paliv.

2009: Český prezident Václav Klaus v sobotu na Světovém ekonomickém fóru v Davosu znovu prohlásil, že oteplování ovzduší neexistuje, a kritizoval ty, kdo chtějí s tímto jevem bojovat, jako třeba bývalý americký viceprezident Al Gore. Napsala to agentura AFP.

"Nemyslím, že je nějaké oteplování klimatu. Nevidím žádná statistická data", která by to dokazovala, řekl podle AFP v Davosu Klaus novinářům, čímž vyjádřil opačný postoj, než jaký má Evropská unie, které jeho země v tomto pololetí předsedá.

Agentura píše, že český prezident se také pustil do bývalého viceprezidenta a nositele Nobelovy ceny za mír Ala Gorea, který zaujímá v boji proti globálnímu oteplování jedno z předních míst. "Je mi líto, že někteří lidé jako Al Gore nejsou připraveni naslouchat konkurenčním teoriím. Ekologický militantismus a alarmismus ohledně oteplování ovzduší jsou výzvou naší svobodě," citovala agentura Klause.

Globální teplotní index pevnina–oceán (1880-2012)

CO Z VÁS ASI ZBUDE???
KDYŽ NARAZÍTE SE SVÝM VOZEM DO
STROMU STOJÍCÍHO MIMO SILNICI, ZE
KTERÉ JSTE SJELI, PROTOŽE PŘI TÉ
ŠÍLENÉ RYCHLOSTI JSTE NEZVLÁDLI
ZATÁČKU?

a neříkejte, že se zrovna Vám to stát nemůže více v dnešním Petrouškovi*

"UMYVAČ OKEN A ARCIBISKUP" V ARABŠTINĚ

Laveur de vitres et archevêque – Myč oken a arcibiskup. Kniha Alaina Boudrho, pojednávající o životě kardinála Vlka, se dočkala svého dalšího překladu. Emeritní libanonský biskup mons. Joseph Dergham ji přeložil do arabštiny. Prezentace knihy proběhla na setkání biskupů různých ritů východních katolických církví v Bejrútu. Účastníci ji obdrželi s podpisem přítomného kardinála Vlka. Knížka přibližuje život církve v době komunistického pronásledování a zkušenosti se životem spirituality Díla Mariina v té době. Úmyslem překladatele bylo přiblížit dnes pronásledovaným křesťanským církvím na Středním Východě zkušenost komunistického pronásledování v Evropě. Tato francouzská kniha byla zatím přeložena do italštiny, slovinštiny a španělštiny (ve španělštině ji četl i papež František). Do češtiny zatím přeložena nebyla.

Galerie Knížecí dvůr Hluboká nad Vltavou a Zámek Plumlov
Vás srdečně zvou na Slavnostní vernisáž prodejní výstavy

Sára a Jan Saudkovi FOTOGRAFIE

která se koná pod zástítkou Ing. Jiřího Rozbořila, hejtmána Olomouckého kraje

v pátek 5. července 2013 v 17 hodin

Výstavu uvede Ing. Pavel Frelich za Galerii Knížecí dvůr a k výstavě promluví galeristka Marie Hanušová.
Srdečně zveme Vás a Vaše přátele.

GALERIE KNIŽECÍ DVŮR
Hluboká nad Vltavou

Galerie Knížecí dvůr

Hluboká nad Vltavou

373 41 nám. Čsl. armády 26

tel.: 603 168 583

e-mail: galerie@knizecidvur.cz

www.knizecidvur.cz

ZÁMEK PLUMLOV

Zámek Plumlov

(Klubová zařízení Plumlov, příspěvková organizace)

Zámek 99, 798 03 Plumlov, okres Prostějov

tel.: 775 999 815

e-mail: zamek.plumlov@saznam.cz

www.zamek-plumlov.cz

Otevírací doba Galerie zámku Plumlov:

ÚT-NE 10-18 hodin, PO zavřeno

Hosté:

Ing. Jiří Rozbořil - hejtmán Olomouckého kraje

Adolf Sušar - starosta města Plumlov

Miroslav Píšík - primátor města Prostějov

V kulturním programu vystoupí:

Baroque Trio

Členky Moravské Filharmonie Olomouc

Známý a oblíbený publicista Karel Hvížďala zveřejnil před několika dny na ČRo Plus zajímavý text týkající se nejen šlechty, ale také konfiskací, Bílé Hory a všeho jiného možného. Byť jsme již o mnohém psali, tato zajímavá novinářská zkratka si zaslouží čtenářské pozornosti. Proto ji přetiskujeme.

O církvi, šlechtě a pohřbech

Karel Hvížďala

Rychlostní společnost akceleruje i sociální pohyb, který vyvolává znejistění, úzkost, dezorientaci, ne-li archaický strach. Tuto starou moudrost mně potvrdily mnohé výroky, které jsme mohli slyšet kolem projednávání majetkového vyrovnání s církvemi u Ústavního soudu. Potřetí v novodobých dějinách se u nás objevuje stejná zkreslená argumentace ve vztahu k církvi a k šlechtě.

Podnikatelé, restituenti, stejně jako dříve šlechta a církve jsou symbolem nefér hry: Lidé mají pocit, že se o své živobytí musejí postarat sami, kdežto bohatým spadlo vše do klína. Jako kdyby v lidech přežívala představa z Tylovy báchorky Jiříkovo vidění z půlky 19. století o panské zahálce: cituji, člověk by se neměl o nic starat a jen jíst a pít?

Podobně jak dnes se v Česku argumentovalo poprvé po roce 1918, pak po roce 1948 i po roce 1989. Sociální demokrat Gustav Horlivý na počátku minulého století líčil šlechtice a duchovenstvo, které se rovněž často rekrutovala z řad šlechticů, podobně jako jsme to mohli slyšet z úst sociálních demokratů a komunistů v minulých dnech. Byli to podle něj lidé, kteří přišli k majetkům nečestnými způsoby a hlavně na základě konfiskací po Bílé hoře a ožebračováním prostého lidu. I když už skoro před sto lety historik Josef Pekař poukázal na to, že konfiskovaný majetek po Bílé hoře koupila většinou česká šlechta. Sociální demokracie i tehdy nepochybovala o tom, že šlechtě a duchovenstvu nezbyvá nic jiného, než se odklidit do "muzea starožitnosti", nebo po třiceti letech o nich hovořili komunisté jako o "ničemných parazitech". Levicové deníky psaly, že je třeba zlikvidovat: "onu kastu, která sedí na majetku praotců drobného pracujícího lidu a vlastní půdu, na které lpí slzy a krev jejich utýraných předků."

Otázka je, proč mýtus o ožebračování lidu církví a šlechtou tak dlouho přetrval?

Odpověď nám dává klinická sociologie: Na jedné straně se na šlechtice i biskupy díváme trochu s úctou, ale na druhé straně se jich trochu bojíme stejně jako Romů, protože jsou jiní. Náš vztah naráží na realitu rozdílu: Nedochází jen ke střetu lidu s duchovními a šlechtici, ale narážejí na sebe dvě sociální třídy, dva sociální světy, dvě rozdílné historické existence s protikladnými zkušenostmi. Jde i o střet pragmatismu s ušlechtilostí a duchovnem. Židovská historie je stará pět tisíc let a křesťanská dva tisíce let, historická šlechta zná své předky od 13. století a lid si sotva pamatuje své prapředky. Katolická církev je ochotná pronajmout své pozemky na 999 let a šlechtic vám nikdy neřekne, že mu něco patří: on jen nemovitosti a lesy dočasně spravuje.

Šlechticem se člověk nemůže stát individuálním úsilím, tím se musí narodit, stejně jako biskupem se člověk nestane absolvováním nějaké školy, a to je právě to, co jim dovoluje se chovat jinak. Společnost, v níž tento typ jiného chování absentuje, a navíc je odmítán, je chudší, jako krajina bez motýlů. I když šlechta vymírá stejně, jako vymřeli brontosauři, jak mi řekl kníže Karel Schwarzenberg. A já bych dodal, ale i ty jejich pohřby stojí za to vidět: Připomínají nám, o jakou zkušenost přicházíme a k jaké pasti se blížíme: Čím je ve společnosti méně rozdílu, tím snazší je distribuce rizik.

ŠTERNBERSKÉ KULTURNÍ LÉTO POD HVĚZDAMI

Open air opera **Prodaná nevěsta** (20. červen 2013, 20:30 hod, areál Státního hradu Šternberk)

Open air baletní představení **Labutí jezero** (11. červenec 2013, 20:30 hod, areál Státního hradu Šternberk)

Open air hudební festival **Šternberský kopec 2013** (20. červenec 2013, 13:00 hod, areál Státního hradu Šternberk, X. ročník festivalu)

Letní divadelní hraní (15. – 16. srpna 2013, 20:00 hod, areál Státního hradu Šternberk)

JAN ÁMOS BY NAD NÁMI HOŘCE ZAPLAKAL

Ta otřesná fakta, s nimiž se můžete seznámit dále, jsou dílem novinářky z www.aktualne.cz a můžete se s nimi seznámit na níže uvedené internetové adrese. Než ji však otevřete, přečtěte si základní fakta, třeba ji pak již nebudete otevírat. To, co se děje ve Starém Hrozenkově, je otřesné. Vždycky se u nás švindlovalo vzdělání a bylo tomu tak proto, že to organizovala tehdejší politická elita. Dnes to organizuje „neviditelná ruka trhu“. Výsledky jsou stejné. Společnost nakonec řídí nevzdělanci. Takže ona adresa je zde, návnada na její otevření hned na dalších řádcích.

<http://aktualne.centrum.cz/domaci/zivot-v-cesku/clanek.phtml?id=654605#zkouska>

Oxford ve Starém Hrozenkově: Titul za 12 víkendů

Zkraje zaplatíte 500 korun. Přijímačky se nedělají, berou všechny jak do bakalářského, tak do magisterského programu. Je třeba předložit doklad o maturitě, či předchozím studiu.

Dalších 20 tisíc stojí každý semestr, který trvá dva víkendy, v ceně je ubytování a pro slovenské posluchače i doprava z Trenčína. Povinné je platit, nikoli pravidelně do školy jezdit. Takových víkendů za bakalářské studium je dvanáct, plynou v hezkém prostředí česko-slovenského pomezí, student může přijet i s rodinou, domácí strava zajištěna, míst na parkování je dost.

Ředitel o škole říká, že není ničím výjimečná a že ji odhadem pět procent přijatých nedokončí. Studenti to vidí jinak: nedá se tu prý propadnout. Že jsou požadavky školy skromné a nabídka velkorysá, poznali už zejména Slováci. Poté, co jejich země zpřísnila podmínky pro akreditace zahraničních poboček, tvoří významnou část klientely. Většinou šlo o lidi, kteří si kvůli změně zákona museli doplnit vysokoškolské vzdělání. Častými studenty proto byli úředníci státních institucí, policisté, celníci.

Na pěti bakalářských a dvou magisterských oborech studuje dálkově na 1 800 lidí. Počet přijatých stoupl oproti loňsku o 300. Průměrný věk studentů je mezi 40 a 45 lety. Tento vysokoškolský ráj - pobočka soukromé Univerzity Jana Ámose Komenského - sídlí v osmisethlavém Starém Hrozenkově. V roce 2007 vykázala celá univerzita dohromady čistý zisk 158,8 milionů korun.

Začíná jeden ze dvou přednáškových víkendů semestru. Starý Hrozenkov ležící těsně u hranic se Slovenskem ožívá. Luxusní džípy i zašlé fabie postupně plní poslední volná místa k zaparkování. Tento víkend mají přednášky studenti čtyř oborů - andragogika, právo v podnikání, řízení lidských zdrojů a management cestovního ruchu. Dvě skupiny naslouchají přednáškám v kulturním domě, další dvě v budovách místního autocampingu. Tam studenti nemusí ani vytáhnout paty z budovy, kde jsou ubytováni. Přednášky se konají přímo tam. Nad mladými převažují lidé kolem čtyřicítky. Většina jsou Slováci, ze třetiny čeští studenti. Na chodbě obecního rekreačního střediska Kordárna právě probíhá zkouška ze sociologie.

"Kdo nenapíše test, jde ještě k profesorce to ústně probrat, aby to udělal každý," říká jedna za studentek. Po chvíli od pedagožky vycházejí čtyři lidé: "Máme to!" oznamují jednohlasně. Okruh otázek nebyl zjevně nejtěžší. Definujte, co je sociologie, zní první. Jaké jsou funkce rodiny, ptá se druhá. Třetí otázkou bylo definovat pojem socializace. A naposledy říci, co je sociologický výzkum.

Ředitel školy ve Starém Hrozenkově Jaroslav Sámela je zároveň jedním z prvních, kteří na univerzitě získali také titul PhDr.

"Nevidím rozdíl mezi námi Univerzitou Karlovou či Oxfordem," říká. "Studenti si nekupují titul. To, co tu získají na přednáškách, je jen rámeček, ostatní se musí doučit. Jsme normální běžná vysoká škola. Neumím si představit, že by to u nás šlo obcházet jako v Plzni," naráží na největší skandál české univerzitní historie, který rozpoutal debatu o úrovni vysokých škol. Unikátní je podle ředitele Hrozenkov pouze tím, jaké zázemí studentům v obci nabízí a tím, že "vybírám zrnka těch nejlepších pedagogů."

"Je to pro studenty i pro nás výhodné. Je to kousek od hranic, krásná příroda, klid," vypočítává ředitel. Mezi výhody zahrnuje i to, že "míst na parkování je tu dost." A také to, že "studenti se tu společně baví, odreagují se a pochvalují si i domácí stravu. Někdy sem jezdí i s rodinami." "Ta škola má pověst, že ji každý udělá," vysvětluje studentské důvody, proč je škola oblíbená, posluchačka bakalářského programu, která si říká Andrea. "Hlásila jsem se na tři státní vysoké školy a nikde mě nevzali. Tady byla jistota, že nebudu muset dělat přijímačky," přiznává.

Vysoká škola J. A. Komenského vznikla v roce 2001; rektorem je její majitel Luboš Chaloupka; lze získat titul Bc., Mgr., MBA; v roce 2006 získala VŠ JAK akreditaci pro rigorózní řízení a doktorské studium; VŠ JAK má hlavní sídlo v Praze, kde probíhá i denní studium; VŠ JAK má také 4 pobočky: Frýdek-Místek, Obrataň, Česká Lípa a největší ve Starém Hrozenkově

Podobně univerzitu v Hrozenkově vnímá také studentka druhého ročníku, která právě absolvovala zkoušku z psychologie - otázky byly stejné jako v loňském roce. "Přestoupila jsem sem z prešovské univerzity," popisuje svůj studentský příběh Marta (38), posluchačka druhého ročníku speciální pedagogiky. "Studovala jsem tam stejný obor, speciální pedagogiku, ale zatímco tam jsme měli 15 předmětů a museli jsme se učit třeba matematiku, výtvarku, dramaturgii, tady máme jen 5 předmětů." V Hrozenkově navíc nevyžadují zkoušku z cizího jazyka, která je na státních vysokých školách povinná. Marta si Starý Hrozenkov zvolila navzdory tomu, že leží na druhém konci republiky. Na čtyři víkendy v roce prý není problém z Košic do Hrozenkova zajet. Podobně mluví studentky magisterského programu andragogiky, které si z přednášky odskočily na kávu. Školu si pochvalují, do Hrozenkova dojíždějí ze zvolenského okresu vzdáleného více než tři hodiny jízdy. "Studovaly jsme distančně bakalářský obor v Banské Bystrici, ale tam jsme musely jezdit tři víkendy v měsíci," popisuje zkušenost se státní vysokou školou jedna z nich s iniciálami G. B. (všechny ženy si přály zůstat v anonymitě). "Zatímco tam jsme museli strávit 12 víkendů za semestr, tady stačí jen dva." Doporučení na školu prý dostaly od předešlých absolventů. "Říkali nám, že jsou tady vstřícnější a hlavně, že tu nestrávíme tolik času," doplňuje další ze studentek. Další ze studentek ale pověst školy hájí. "Sice sem nemusíme jezdit tak často, není tu buzerace, a vychází nám hodně vstřícně, netrvají třeba striktně na termínu zkoušek, ale objem požadovaných informací je velký," říká Silvia (42), která si školu vybrala na doporučení svého kamaráda - ředitele pobočky této školy.

Zatím co studenti speciální pedagogiky skládají úspěšně zkoušky ze sociologie, přednáška z filozofie výchovy v kulturním domě je v plném proudu. Pro studenty magisterského oboru andragogika je to druhá - a tím i poslední přednáška z tohoto předmětu v letošním semestru. "Učitel je třeba chápat jako vysokoškolsky vzdělaného, kvalifikovaného odborníka pro procesy výchovy a vzdělávání," pomalu diktuje přednášející studentům. "Učitel působí vlastní odborností, zvládnutím věd, které vyučuje, pedagogicko-psychologickou připraveností a osobnostním projevem. To si teď nemusíte psát, ale důvodem feminizace školství je hlavně to, že učitelky jsou hezčí než učitelé." V podobném duchu plyne přednáška dál jako na střední škole. Studenti, kteří mají za rok získat magisterský titul, si po pedagogovi zapisují prozaické definice, co je "škola": "Veřejnoprávní instituce s hlavní úlohou realizovat výchovu a vzdělávání dětí, mládeže a dospělých..."

Následně si v bodech poznamenávají, jaké úlohy má "vzdělávání", kdo je "žák" a nakonec, jaké jsou znaky kvality života. Na závěr přednášky pedagog ještě diktuje 15 otázek, z nichž budou studenti na tří odpovídat v lednu při zkoušce. Jednou je například definice žáka, další pak charakteristika školy, anebo vyjmenování alespoň 4 indikátorů kvality života.

Studenti vysoké školy se rekrutují také ze samotného Hrozenkova. Mezi studenty je například i manžel prodavačky v místním bufetu, která studentům prodává pití a sladkosti.

"Dělal tady na celnici," říká na adresu svého muže. "Když si chtěl udržet práci, tak si musel dodělat vysokou školu." Podle ředitele školy Jaroslava Sámely, jenž se vzděláváním dospělých zabýval už na Socialistické akademii v době komunismu, vystudovalo tuto vysokou školu na 40 lidí z okolí Hrozenkova.

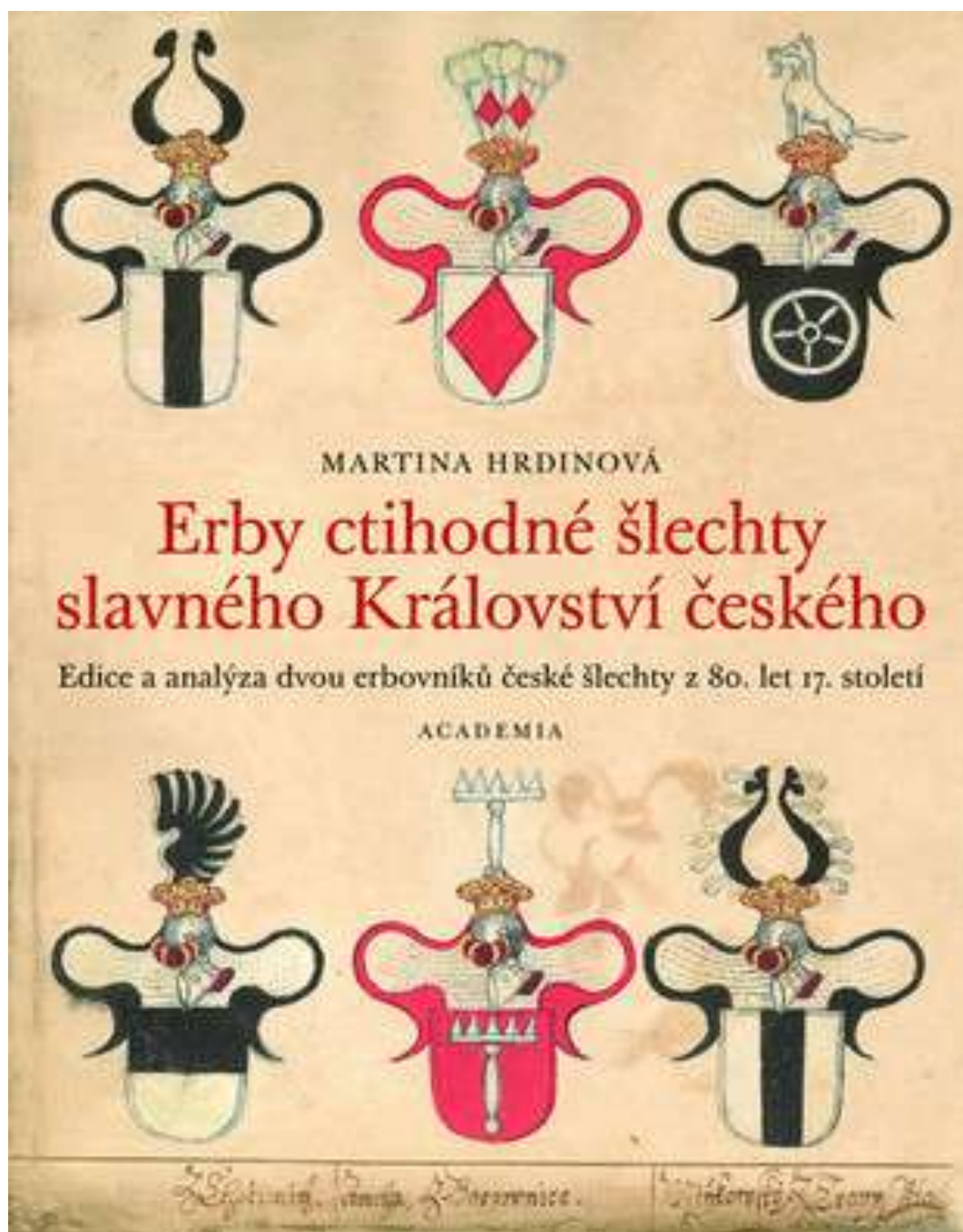
"Především to jsou celníci a policisté z okolí, kteří si museli doplnit vzdělání," říká Sámela. "Dřív lidé, kteří si potřebovali dodělat vysokou školu kvůli práci, tvořili většinu našich studentů." Do Hrozenkova se původně trenčínská pobočka školy přesunula poté, co na Slovensku začal platit nový zákon, a škola by musela projít přísnější slovenskou akreditací.

Své studenty ale přesto stále shání ředitel Sámela většinou na Slovensku, prostřednictvím Vzdělávací akademie, kterou vlastní, a která pořádá rekvalifikační kurzy například nehtového designu či kadeřnictví. "Díky své práci v akademii se znám s řadou ředitelů firem a personalistů. Rovnou jim pro jejich zaměstnance nabízím vzdělávání na naší univerzitě," popisuje svoji strategii. "Stejně to dělám mezi řediteli sociálních domovů a ústavů, kde řada lidí potřebuje kvůli zákonu vysokoškolské vzdělání. A kde jinde ho získat, než právě u nás.

Výše popisovaný stav oné školy se od tohoto obrázku asi moc neliší...

Erby ctihodné šlechty slavného království Českého

Dva heraldické rukopisy z rodového archivu Vratislavů z Mitrovic byly od svého vzniku dislokované daleko od center bádání a o jejich existenci věděla pouze úzká skupina badatelů. I když obsahují přes 2000 kolorovaných erbů, nebyly nikdy prozkoumány z hlediska autorství, datace nebo analýzy obsahu. Celostránková obrazová edice přináší výsledky kodikologického a heraldického rozboru s určením více než 950 českých, moravských a slezských rodů, jimž erby patřily. Dále se zabývá osobnostmi jejich tvůrců – Kryštofem Vilémem Harantem z Polžic a Bezdružic (1617–1690) a Václavem Ignácem Vratislavem z Mitrovic (1645–1728), rekonstruuje pramennou základnu erbovníků a zahrnuje i genealogicko-heraldické výzkumy dalších badatelů druhé poloviny 17. století. Textovým, obrazovým i databázovým zpracováním erbovníků s možností podrobného vyhledávání zpřístupňuje důležitý pramen pro českou šlechtickou heraldiku 15. - 17. století.

Čeští Anonymous spustili vlastní informační a „zpravodajský“ web

Česko-slovenská odnož hacktivistického hnutí Anonymous spustila vlastní informační server. Nese název Anonymní tisková kancelář a s podtitulem „Vaše denní dávka informací o kyberválce“ je jej možné nalézt na internetové adrese anonymni.tk. Projekt však není nijak rozsáhlý a v současné podobě v podstatě pouze agreguje zprávy z několika účtů na Twitteru.

Mezi vybranými twitterovými kanály je například „oficiální“ účet českých Anonymous, populární YourAnonNews, AnonCentral či CyberWarNews. Na stránkách je tak možné najít setříděný obsah toho, co Anonymous považují za důležité informace, a odkazy na informace o aktivitách samotného hnutí.

Někteří čeští a slovenští Anonové nedávno diskutovali o tom, že spustí také obsáhlejší web, který by měl sloužit jako základna pro setkávání členů a trénování a rekrutování členů nových. Z původních plánů ale nejspíše sešlo a aktivity ohledně tohoto tématu už se dále neprobírají.

Zatímco Anonymní tisková kancelář s vlastním obsahem prakticky nepracuje, globální Anonymous připravují mnohem ambicióznější projekt. Skupina už na crowdfundingové službě Indiegogo vybrala téměř 55 tisíc dolarů (přes milion korun) na vlastní zpravodajský server Your Anon News. Ten by měl navázat na již zmiňovaný stejnojmenný účet na Twitteru (aktuálně má přes 1 milion a 100 tisíc odběratelů) a rovněž stejně pojmenovaný blog na sociální síti Tumblr, kterou nedávno koupilo Yahoo za více než miliardu dolarů. Původním plánem přitom bylo vybrat pouhé 2 tisíce dolarů.

Nový web Your Anon News má podle vyjádření Anonymous šířit pouze ty informace, které jsou směřované a objektivní a nejsou ničím ovlivňovány. Globální skupina chce dokonce najmout novináře na volné noze, aby dodávali původní materiál. Tito novináři mají jít především do hloubky daného tématu a nezabývat se jím pouze povrchně.

Tuzemští Anonymous se snaží své příznivce informovat především přes sociální sítě. Účet na Twitteru sdílí informace ze světových účtů a odkazuje také na zdejší zpravodajské texty a další informace. Podobné je to na Facebooku, kde funguje několik kanálů. Nejpopulárnější jsou „anonymous media cz“ a „Anonymous Czech Republic“. Ideologicky podobné zprávy, jaké šíří čeští a slovenští Anonymous, u nás na svém webu Piráti.cz vystavuje Česká pirátská strana, která si „vypůjčila“ design od Seznamu.

Anonymous dlouhodobě kritizují mainstreamová média za to, že podle nich nepodávají kvalitní a objektivní informace. Česká skupina proto zhruba před týdnem zveřejnila téměř třiminutové video s názvem „Výzva“, kde mimo jiné upozorňuje na nutnost ochrany svobody internetu. Zatím má pouze přes 2 tisíce zhlédnutí.

Jak jeden Rom v Maďarsku obrátil svou vesnici naruby

Bohumil Řeřicha

Že „romská strategie“ může být funkční, dokazuje starosta László Bogdán v jihomaďarském Cserdi. Vytvořil z národní strategie lokální, sám je Rom. Rozumí a mluví romsky a Romové ho respektují. „Sám udělat“ je jeho hlavní devizou a úspěch mu dává za pravdu. Romové teprve s ním mají perspektivu. Při tom občas dochází i k tomu, že je na své lidi drsný až autorasistický.

Malé místo Cserdi u Pécese je normální opticky i sociálně. Zde „Maďaři,“ tam „Cigáni.“ Dohromady celkem 400 duší. Třenice zde byly též jako kdekoli jinde. Nenávist na jedné straně, vandalismus, krádeže, na druhé straně násilí. Nepříliš, ale stačilo to pro nenávist proti celku. Mnohé obce, v nichž se Jobbik-gardy vynořily, zvolily později starostou pravicového radikála, který měl nastolit pořádek. Ne však v Csérđi.

László Bogdán jako Rom je v úřadě starosty od roku 2008. Csérđi proto není „normální“, ale unikátní.

Od 170 krádeží k pár ukradeným hroznům

Bogdán vytvořil mnoho, od roku 2002 byl místostarostou a od 2008 starostou. Okolo poloviny ze 400 obyvatel Csérđi jsou Romové. Jejich nezaměstnanost se pohybovala kolem 90 %. Dnes je o třetinu menší. Dříve během roku docházelo k 170 krádežím a vloupáním v obci. Největším trestným činem před rokem bylo pár ukradených vinných hroznů, pyšně sděluje starosta Bogdán. Pravidelná občanská fóra diskutují a řeší problémy dříve, než eskalují.

„Stavět mosty“ je motto, symbolicky i doslovně. V roce 2008 nechal Bogdán postavit most přes „příkop,“ který spojuje „ghetto,“ s centrem obce. Ale přes desetiletí nakupené problémy asocializovaného společenství, předsudky na obou stranách, není možné ze dne na den odstranit a něco nového vytvořit. Potřebuje to čas, až z místních Romů budou samostatní a povinností si vědomí občané, až neromové je budou akceptovat.

Bogdán je důkazem, že kvalita věst není závislá na původu. Zavedl kurzy, v nichž babičky připravují malé děti do školy. „Funguje To,“ říká Bogdán, „známky jsou lepší, radost mají učitelé i rodiče.“

Kde je vůle, tam je také „Mangalica“

Také v Csérđi jsou zaváděny pověstné komunální pracovní programy, ale ne jako všude v zemi s dohledem a komandováním, nýbrž podílením se prací na společné věci. Přírozeně též, aby si vydělali i peníze. „Bez práce nejsou peníze,“ říká Bogdán všem jasně a stará se o vznik pracovní míst.

V Csérđi na 40 ha obecní půdy má obec vlastní malý zemědělský podnik pěstující cibuli, brambory a ostatní zeleninu, bezstájový chov plemene prasat Mangalica, jejichž maso je základem světoznámého uherského salámu. „Kdo chce pracovat, může zde najít práci,“ říká starosta Bogdán. Obci patří též 16 ha lesa a dokonce i vinice. Skoro 100 domů se společnou prací a svépomocí renovovalo, nezávisle na tom, komu patřily. Později se k tomu přidal i vlastními silami zřízený velko a maloobchod s vlastními výrobky. K jeho otevření přijel náměstek ministra zemědělství, který chtěl ukázat pozitivní image, jak vesnice žije romskou strategií, která však vychází ne z

národních podmínek, nýbrž z lokálních. Přesto, poučení pro jiná místa z toho nevyvodil - Csérdi zůstává i nadále unikátem.

Boj proti stereotypům a špatným tradicím

Csérdi má čisté ulice, byl renovován hřbitov, obnoveno fotbalové hřiště, také díky bezúročnému vládnímu kreditu.

Hospoda se ale musela zavřít, neboť zákaz hracích automatů přivedl hostinského do konkurzu. Stále docházelo ke konfliktům, mládež se bavila poslechem hlasité hudby na ulici. Sousedé si stěžovali, nálada začala přiosťovat. Obec se vzchopila a zřídila na 160 metrech čtverečních městskou halu, kde je nyní místo pro všechny různého věku. V březnu 2013, byl uspořádán koncert s dobrou návštěvou „Proti rasismu.“

Bogdán jako vzorový starosta stále častěji vystupuje v televizi. Nechtěl se vyrovnat se špatnými zvyky Romů a se stereotypy, které o nich panují. „ Sám udělat“ bylo jeho motto, protože nikdo nemůže nic změnit, když to neudělá sám. Je očividné, jak je důležité, že starosta je jako tvůrčí a stěžejní bod jedné obce mluví řečí obyvatel.

Bogdánovi je 40 let, rozumí jak starým tak mladým. Romové cítí, že je zastupuje a neromové mu důvěřují, věří, že je kompetentní řešit problémy. Přinejmenším ty, které jsou ještě zatíženy předsudky. Bogdánovo angažování je manifestace normality, což je v současném Maďarsku něco docela zvláštního. Zatímco jinde v Maďarsku vznikají Horthyho a Trianonské památníky, vzniká v Csérdi památník připomínající deportace a holocaust Židů a Romů postavený místními Romy v rámci komunálního pracovního programu.

Tradiční romská obec jako příští projekt

Tento projekt starosty Bogdána bude stát skoro 1,7 milionů euro. Chce zřídit romský skanzen, tradiční historickou cikánskou obec. Romský skanzen má informovat o historii a tradicích romského národa. Vzniknou selské dvory sladěné s krajinou. U ohňů se mají podávat typická jídla a pití. Jako atrakce má sloužit včetně věštění z karet. Pan Bogdán věří, že tento skanzen navštíví mnoho lidí, dokonce i školy, budou se zde pořádat i romské festivaly. Projekt vytvoří několik pracovních míst.

Šoková terapie vězením

Bogdán je ke svým lidem přísný, jeho obec není přirozeně bez kriminálních. Nejsme žádný „švábský dvůr“ směje se do kamery. Nedávno zavezl kočárem dva tucty Romů z vesnice do nejbližšího městského vězení. Po prohlídce cel a celého vězení přišel hlavní bod. V rámci šokové terapie nechal jednoho penzionovaného policistu vyprávět co „obyvatel“ tohoto vězení zde všechno mimo toho, že je zavřený, může očekávat: sexuální obtěžování, znásilnění a bití, že pokusy o sebevraždu jsou zde vyšší než venku atd. „Cílem bylo ukázat Cigánům, co je čeká, když se budou chovat kriminálně,“ řekl starosta zcela otevřeně lokálním novinám. Výlet představoval jen vrchol série lekcí, jimž dal titul „Vyhánění ďáblem“. Pan Bogdán chce své lidi takto uchránit před kriminalitou.

Lokální noviny, které starostu Csérdi a jeho potenciální delikventy doprovázely při prohlídce vězení, citovaly účastníky se slovy „že po těchto deprimujících náhledech jsou rádi zase venku.“ „Tam uvnitř není žádný Bůh, člověk má tisíckrát přemýšlet, co dělá,“ říkal jiný. Očividně starostovi vychází předpoklad, jak je pro Romy důležité oživení víry v Boha.

Československé vojenské jednotky na východě

Tomáš Krystlík

Řeč bude o československých vojenských útvech podřízených spojeneckému velení. Kde a jakým způsobem byly čs. jednotky na evropských a afrických bojištích nasazeny, je známo a v textu nebude popisováno.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ LEGIE V POLSKU

Před okupací českých zemí se komunisté na tuto eventualitu připravili, vybudovali organizaci přechodů do Polska, připravovali doklady pro odcházející osoby. V Ostravě vytvořila skupina členů KSČ vyslaných pražským vedením celý systém od přijímacích složek přes službu vlastních lidí na hranici a doprovody pro přecházející až po zabezpečení jejich pobytu po příchodu do Krakova a Katovic. Kromě toho se komunisté do Polska dostávali i přes Svaz přátel SSSR, který měl vybudovanu vlastní organizaci přechodů hranic i vlastní trasy.

Čs. komunisté v Polsku předstírali, že opustili komunistickou politiku a zařadili se do jednotné fronty národa a na základě tohoto podvodného tvrzení vylákali od polských protikomunisticky orientovaných socialistů prostředky pro vydržování všech čs. uprchlíků. Ovládli rozhodující pozice v nově vznikajících politických výborech včetně tzv. britské pomocné akce. Tímto způsobem do svých rukou většinu hmotných prostředků, jimiž pak československou politickou i hospodářskou emigraci ovládli. Zřídili záchytnou síť, včetně táborů, kterou musel projít každý, dokonce záleželo na libovůli komunistů, zda dotyčný byl zaregistrován u britské pomocné organizace British Committee for Refugees from Czechoslovakia (BCRC) nebo ne. Toho dosáhli tím, že do úřadu britského generálního konzula v Katovicích, levému labouristovi netajícímu se se svými sympatiemi k SSSR, protlačili s pomocí sovětských soudruhů čs. komunistku Novákovou, kterou čs. uprchlíci překřtili na Oko Moskvy. Jejima rukama procházely všechny žádosti čs. uprchlíků o britská víza a ona doporučovala konzulovi, komu má být vízum uděleno a komu ne. Do velké Británie se tak dostali čelní čs. komunisté s cílem rozvracet čs. exil. Po vzniku československé vojenské skupiny v Polsku byli pro KSČ politicky nevhodní uprchlíci vylučováni z podpory nebo vraceni zpět na hranice do rukou gestapa.

Systém prověřování příchozích komunistů fungoval následovně. O odchodu do emigrace rozhodoval ústřední výbor v Praze a zvláštní zprávou do Polska uprchlíka legitimizoval. Kdo přišel bez takové legitimace, poskytla mu komunistická komise jen prozatímní status a poslala dotaz do Prahy ústřednímu výboru. Odpověď přicházela tak za dva týdny. Komunistické emigranty směřovala komise na Západ, tam je potřebovali pro stranickou práci, do Moskvy šlo jen několik málo jednotlivců.

Jakmile se část československé vojenské jednotky dostala po vypuknutí války do rukou Rudé armády, předali čs. komunisté v jednotce zpracované seznamy údajných nebo skutečných hlavních protisovětských elementů nebo trockistů Sovětům, kteří byli následně vyčleněni a posláni do GULAGU.

Kromě letců přecházely do Polska z protektorátu civilní osoby a další vojáci, kteří se hlásili do formující se československé vojenské skupiny v Polsku. Uprchlíky židovského původu vraceli Poláci do protektorátu s odůvodněním, že Židů mají v zemi dost. Kromě těch uprchlíků, kteří nemohli být do formujících se čs. vojenských jednotek přijati ze zdravotních důvodů, byly odmítány osoby, které se hlásily k jiné než české, slovenské a rusínské (karpatoruské) národnosti.

Tím vznikla i židovská otázka. Ve skupině se záhy svým vlivem prosadila skupina mladých českých antisemitských důstojníků (mezi nimi i mladý poručík, pozdější ministr obrany ČSSR Bohumír Lenc-Lomský) a pod záminkou přísně národního charakteru vojenského tělesa se do druhé poloviny srpna 1939 téměř nepřijímaly osoby židovského původu. Bez překážek ale brali židovské lékaře, protože lékařů byl nedostatek. Nežidovští lékaři mezi uprchlíky téměř nebyli - doma se zmocnili výnosných praxí po svých židovských kolezích, kterým byl vysloven zákaz výkonu povolání. Ze sedmi lékařů vojenské skupiny v Malých Bronovicích bylo šest židovských.

Teprve později se u židovských dobrovolníků aplikoval zákon druhé republiky(!), podle něhož mohl být přijat židovský dobrovolník pouze tehdy, prokázal-li, že navštěvoval české školy a že se hlásil k výše uvedeným národnostem. Údaje se zjišťovaly hlavně podle zápisů ve vojenských knížkách. Kdo se hlásil za první republiky k národnosti židovské, maďarské, německé, přijat nebyl. Mnozí Židé svůj židovský původ utajili, pokud neznali pouze německy nebo jidiš, a přisvojili si národnost podle jazyka, který ovládali, případně zapřeli své mojžíšské vyznání.

V červnu 1939 dorazil z Velké Británie přes Paříž major Josef Bártík, spolupracovník Františka Moravce, a oznámil skupině rozhodnutí politického vedení emigrace, že dobrovolníci v Polsku budou odesíláni do Francie, aby tam vstoupili do Cizinecké legie. Ujistil všechny, že závazek na pět let je formální a že ihned po vypuknutí války budou všichni uvolněni do československé armády, jejíž vytvoření se v tomto případě předpokládalo. Bártík také vedení vojenské skupiny oznámil zákaz přijímání Židů pro cizineckou legii. Je nepravděpodobné, že se jednalo o jeho osobní rozhodnutí. V Polsku zůstalo asi tisíc čs. dobrovolníků, podle jiných zdrojů 632.

Po vypuknutí války, 3. 9. 1939 vydal tehdejší polský prezident Ignacy Mościcki dekret o utvoření České a slovenské legie v Polsku a mohli do ní vstupovat i polští občané českého nebo slovenského původu. Nakonec jich bylo kolem 1200 a legion chaoticky po skupinách ustupoval před Němci. Největší skupině s pplk. Svobodou (asi 700 osob) přišel z polského velitelství v Tarnopolu rozkaz, aby z Hluboczek Wielkeho (asi 8 km severozápadně od Tarnopolu) postupovali na severozápad. Svoboda ale plnil dohodu s generálem Lvem Prchalou a vyrazil večer 17. 9. na jih do asi 100 km vzdáleného Rumunska podél polsko-sovětské hranice vzdálené asi 40 km. Postupující sovětská vojska na polské území však legion zajala. Ve svých pamětech Svoboda tvrdí, že vedl legion rovnou do SSSR.

Další skupiny se snažily dohnat hlavní vedenou Svobodou. Jedna z nich (asi 150 osob) se ocitla na Volyni kolem Kvasilova u tamějších Čechů, druhé (asi 300 osob) se podařilo dojet vlakem do Delatyna, odkud pěším pochodem se po asi 50 km dostali 20. 9. 1939 do Rumunska. Heliodor Píka jim zařídil přepravu do Bejrútu a později vytvořili základ československé jednotky na Středním východě.

ČS. JEDNOTKY NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ

Středovýchodní jednotky se postupně vytvářely z židovských dobrovolníků v Palestině, z čs. občanů-dobrovolníků z Balkánu, uprchlíků z protektorátu, kteří dorazili přes Jugoslávii do Bejrútu, z ilegálních židovských přistěhovalců do Palestiny, z čs. vojáků poslaných ze SSSR a z vojáků Cizinecké legie pocházejících z ČSR. Nejdříve se zformoval k 28. 10. 1940 pod vedením podplukovníka Karla Klapálka Československý pěší prapor 11 – východní. Ačkoliv se přihlásilo v roce 1939 do čs. jednotek osm tisíc osob z Palestiny, dostavilo se k odvodu vlivem antisemitismu u praporu a náčelníka vojenské správy Čs. národního výboru v Paříži Ingra, který všemi prostředky hodlal omezit počet židovských branců, jen 1200 osob, z nichž bylo 592 odvedeno a část z nich byla odeslána do Francie, do Agde. Ostatní dali přednost k boji mimo čs. jednotku v řadách Židovských legií.

18. 3. 1941 se prapor přemístil do Egypta a byl doplněn o zajaté příslušníky Rommelova Afrikakorpsu, kteří udali českou národnost. 21. 10. se nalodil prapor o síle 634 mužů na torpédoborce a dorazil přes minová pole do tobrúckého přístavu, kde vystřídal Australany. Ani uprostřed bojů neustaly antisemitské incidenty. Někteří velitelé bili židovské vojáky holemi. Tobruk byl osvobozen z obležení 10. 12. 1941 a prapor se po různých strážních úkolech vrátil 7. 4. 1942 zpět do Palestiny. Mezi bojem u Tobruku a odjezdem z Egypta klesala pro nedostatek boje morálka. Mnozí chtěli odjet bojovat k čs. jednotce v SSSR. Všichni, kteří narukovali k jednotce z Palestiny, dostali tři dny dovolené a asi ze 400 vojáků, kteří odejeli za svými rodinami do Palestiny se vrátila k útvaru jen asi desetina. Ostatní prostě dezertovali.

V Palestině byl prapor 22. 5. přejmenován na Československý 200. lehký protiletadlový pluk – východní s jinou náplní činnosti. Následkem mobilizace vyhlášené prezidentem Benešem v prosinci 1941 se začal plnit novými rekruty, takže k 1. 8. 1942 čítal přes 1600 osob, podíl Židů dosáhl 62 %. Armádní statistická data sice udávají z celkových pozdějších 2489 osob 49,98 % Židů, jenže ne všichni židovští vojáci se hlásili k mojžíšskému vyznání a židovské národnosti. Sedmáct důstojníků bylo odveleno do Svobodovy armády v SSSR, kde panoval jejich zoufalý nedostatek. Útvar byl převelen do Velké Británie a v srpnu 1943 se věnil do Čs. samostatné brigády ve Velké Británii.

1. ČESKOSLOVENSKÝ SAMOSTATNÝ PRAPOR V SSSR

Po internaci v SSSR si někteří komunisté z čs. legionu ustaveného v Polsku přišli sovětské hvězdy na čepice a bolševici jako celek promptně dostali přezdívku „hvězdáři“. Do Olchovců na Ukrajině, kde byl legion umístěn, přijeli v noci na 3. 11. 1939 příslušníci NKVD a odvezli 13 kritiků sovětského systému, údajně dobrovolníků na krátkodobou práci, ač jejich jména četli z připraveného seznamu, ve skutečnosti do GULAGU, mezi nimi i pražského levicového advokáta JUDr. Františka Poláka, tehdy 53letého, bývalého čs. legionáře na Rusi. Seznam ještě v Polsku vypracovali čs. komunisté a předali Sovětům. Po sloučení se se skupinou uprchlou na Volyn čítal čs. kontingent v SSSR 798 osob a byl dislokován v Orankách, pak v Suzdal. Asi dvaceti vojákům, kteří měli platné pasy a v nich víza do Francie a Rumunska, byl povolen v roce 1940 odjezd do Francie. Další transporty následovaly, aby pak se v nich ustalo. Londýnská vláda po pádu Francie dosáhla jejich obnovení, vojáci odjížděli přes Černé moře a Turecko do Palestiny, poslední transport zbývajících 93 osob, tzv. likvidační skupina, v květnu 1941 podle plánu neodjel a než stačil odjet v náhradním termínu, vypukla válka. Byli to hlavně důstojníci, poddůstojníci a lékaři. Drtivá většina z nich byla nacionalistická, antisovětská, všichni do jednoho byli poměry v SSSR znechuceni, chtěli pryč a byli nešťastní, že nemohou z SSSR odjet. Silně antisovětský byli i budoucí generálové, ministr obrany ČSSR Bohumír Lenc-Lomský a náčelník generálního štábu ČSLA Otakar Rytíř.

Začátkem prosince 1941 sovětská vláda rozhodla zbudovat jeden čs. samostatný prapor a náhradní rotu v Buzuluku. Dobrovolníci začali přibývat hlavně z táborů GULAGU, ale byli většinou v tak špatném stavu, že museli rovnou do čs. vojenské nemocnice. Jejich mortalita byla vysoká, měli otoky a vředy z podvýživy (až 178 vředů na jednom těle), někteří leželi v nemocnici měsíce. Ti, kteří se mohli jakžtakž pohybovat, byli tak vyhladovělí, že když po zdravotní prohlídce dostali prádlo a uniformy, spěchali podle návyků získaných v GULAGU do města, kde je na trhu vyměnili za jídlo a do kasáren se vrátili v hadrech.

Do sovětských pracovních táborů byli odsouzeni za ilegální překročení hranic, v horším případě nejen za to, nýbrž i za uměle vykonstruovanou špionáž; další byli do nich zavřeni coby cizinci po sovětském vpádu do Polska. Odhaduje se, že z 5000 židovských uprchlíků z ČSR v Sovětském svazu byly nejméně 4000 deportovány do GULAGU, kde minimálně 1500 z nich během platnosti Ribbetrop-Molotovova paktu, za necelé dva roky, zahynulo. Odhad vztahující se na celkový počet

uprchlíků včetně nežidovských chybí. Ve vytvořeném 1. čs. samostatném praporu bylo 70-80 % Židů („Mezi mužstvem se jen zřídka našel nežidovský voják.“)

Další čs. uprchlíci a usedlí Čechoslováci byli z polských území zabraných SSSR vyvezeni do asijské části do míst určeného pobytu. Volně mohli v SSSR pracovat až na pár výjimek z řad těch, kteří se v prvních chaotických měsících po zaboru Polska přihlásili na práci do důležitých sovětských podniků, pouze političtí uprchlíci, tj. velmi pečlivě sovětskou stranou prověřeni komunisté. Do jednotek se hlásili Čechoslováci se sovětským občanstvím, synové otců, kteří zůstali v Rusku nebo v Polsku (v části zabrané SSSR) po první světové válce (celkem asi 30 000 Čechů bylo usedlých na Volyni) nebo Čechoslováci, kteří se lety 1926-30 vystěhovali do SSSR. Skladba jednotky byla odhadována na dvě stovky vojáků z řad těch, kteří mohli předtím v SSSR volně pracovat, tedy hlavně politických uprchlíků-komunistů, stovka přišla z řad Čechů a Slováků usedlých v SSSR již před válkou, zbytek byli vězni přišedší z GULAGU nebo internovaní v příkázaném místě pobytu.

Současně s 1. samostatným praporem se organizovala náhradní rota, kam se umísťovali starší a boje neschopní muži, ženy, děti, ba i celé rodiny a rodiče vojáků. Též pár vojáků, kteří nerozuměli českým vojenským povelům. Pokud mohli, dělali různé pomocné práce. Náhradní rota byla de facto sociální institucí pro rodinné příslušníky čs. vojenské jednotky a čítala i 250 lidí.

V lednu 1942 přibyl k jednotce zpátky František Polák, odsouzený administrativním rozhodnutím NKVD na přelomu roku 1939/40 na osm let nucených prací táborech GULAGU. Důvody: V Krakově vystupoval podle udání čs. senátora Antonína Zmrhala nepřátelsky proti československým komunistům, podle udání bývalého redaktora Rudého Práva F. Wagenknechta se měl vyjádřit, že do čs. vlády po osvobození ČSR nesmí být připuštěni komunisté, projevil nepřátelský postoj k SSSR tím, že v internaci legionu v SSSR jako pořadatel oslavy státního svátku 28. října vyškrtl z programu zpěv sovětské hymny, Internacionály, ačkoliv tato měla být podle výslovného přání podplukovníka Svobody zpívána, učiněn jako bývalý člen politického vedení čs. legií na Rusi odpovědným za oběti na životech sovětských občanů. O stavu jednotky v Buzuluku Polák píše: „Když jsem přibyl k jednotce do Buzuluku, byla tato jednotka svým složením vyhraněně protikomunistickou, neboť téměř veškeré její mužstvo prošlo předtím pracovními tábory sovětskými, které mu daly názornou představu, co komunismus ve skutečnosti představuje. Také důstojníci, nedávni to absolventi československé vojenské akademie v Hranicích na Moravě a tudíž jen nižších vojenských hodností, byli protikomunistické orientace“.

Před Gottwaldem a čs. komunisty v Moskvě vyvstala potřeba jednotku zkomunizovat. Ale koho pro tento úkol získat? Prostší dobrovolníci projevovali vděčnost čs. vládě i sovětským úřadům, že unikli z GULAGU, se sice dali ovlivnit, ale ne zverbovat pro daný úkol. Inteligentnější a vnímavější stále děsily vzpomínky na to, co v SSSR viděli a prožili. Ale byli tu komunisté-političtí uprchlíci, kteří před příchodem do Buzuluku v SSSR volně pracovali. Z nich a z přistěhovalců do SSSR v létech 1926-30, např. Interhelpe, byli pohovory vedenými moskevskými čs. komunisty vybráni vhodní adepti pro komunizaci praporu. K praporu byli též vysláni coby důstojníci pracovník Kominterny Jaroslav Procházka a řada dalších komunistů, k nim mj. přibyl z GULAGU propuštěný komunisté Bedřich Reicin a Imre Roth, kteří ani nemukli o tom, co v sovětských lágrech zakusili, byť oba zbídačení podvýživou museli nejdříve do nemocničního ošetření. (Reicin na jaře 1941 propuštěný gestapem se vystěhoval jako Žid podle závěrů éviánské konference z protektorátu do Číny, do Sanghaje, ale z vlaku v Rusku vystoupil, byl zatčen a odsouzen do GULAGU.) Dva důstojníci NKVD byli u útvaru v té době zcela oficiálně, třetí byl zařazen do praporu coby čs. poručík, aniž znal slovo česky, slovensky nebo rusínsky. U každé čety nebo roty byla zřízena funkce politruka, oficiálně maskovaná titulem osvětový důstojník.

Polák, který se komunizaci praporu stavěl, kde mohl, na odpor, byl spolubojovníkem Svobodou (za souhlasu a podle pokynu dalšího spolubojovníka, legionáře, vyslance ČSR v SSSR Zdeňka Fierlingera -všichni tři si vzájemně tykali) degradován na vojína, vyloučen z armády a po schválení

Svobodova postupu londýnskou čs. vládou byl vydán 5. 12. 1942 NKVD, spolu s ním i další tři vojáci. V administrativním řízení NKVD byl odsouzen k pěti letům nucených prací v táborech GULAGU. Byli ale i další, kteří byli vydáni NKVD pro své názory. Polák, když byl v prosinci 1947 propuštěn, musel si doslova vynutit na čs. vyslanectví v Moskvě repatriaci. Do Prahy se vrátil v březnu 1948 přes sovětskou zónu v Rakousku a v září téhož roku uprchl přes Německo do New Yorku. Ostravský advokát s ním předaný NKVD, JUDr. Karel Goliath byl propuštěn následkem útrap ne zcela duševně zdrav do ČSR v roce 1955. O osudu dalších dvou nejsou informace.

Důstojníkům-židům v předválečné čs. armádě byly vysloužené hodnosti upírány, takže válku mnohdy dosloužili v hodnosti vojína. Nebo např. kapitánu Moše Friednerovi, hodnost nejdříve potvrdili, pak mu ji odebrali. Teprve když si stěžoval u čs. vlády v Londýně, mu ji vrátili. Vojákům-Židům v kterékoliv čs. zahraniční jednotce se bránilo i čs. ministerstvo národní obrany, které bylo silně antisemitské včetně ministra Ingra.

Bez vědomí a proti vůli čs. exilové vlády napsal Svoboda po dohodě s Gottwaldem Stalinovi a žádal pro prapor nasazení na frontě. 22. 11. 1942 bylo Svobodově žádosti vyhověno. Svoboda též prapor cvičil podle předpisů Rudé armády, i když to měl od londýnské čs. vlády výslovně zakázáno. Osobně trestal dvěma týdny sníženým přidělem jídla vojáky, kteří nemluvili mezi sebou slovanským jazykem. Podle údajů z hlášení Svobody odjel prapor 30. 1. 1943 na frontu v počtu 974 lidí. V Buzuluku zůstala náhradní rota a vojenská nemocnice přeplněná Rusíny-čs. státními příslušníky právě propouštěnými z táborů GULAGU.

1. ČESKOSLOVENSKÝ ZÁLOŽNÍ PLUK A 1. ČS. SAMOSTATNÁ BRIGÁDA V SSSR

Bojové nasazení 1. čs. praporu u Sokolova nepřineslo ani strategický, ba ani taktický úspěch, byl to z vojenského hlediska debakl. Výsledek nebyl v žádném případě úměrný obětem. Sovětská a čs. propaganda bombasticky tvrdily opak, Gottwald a Fierlinger za podpory Svobody činili vše, aby tuto vojenskou porážku proměnili v politické vítězství. Svoboda v této zkoušce skvěle obstál - dokázal, že je ochoten a schopen se podřídit za všech okolností se zcela podřídit plánům komunistického vedení a SSSR bez ohledu na lidské ztráty. Z 1. praporu zbylo po bitvě u Sokolova, bez ohledu na oficiální čísla, jen asi 500 bojeschopných. Byli ubytováni v obci Vesoloje.

Buzuluk se po odchodu 1. praporu na frontu začal plnit čs. občany-uprchlíky z Podkarpatské Rusi a Židy z jižního Slovenska, které sovětské úřady rok a půl odmítaly propustit z GULAGU s odůvodněním, že se jedná o maďarské státní příslušníky. Názor změnilo teprve po intervenci moskevského vedení KSCF sovětským představitelům. Nejvyšší sověť SSSR vydal výnos o „amnestii čs. občanů uprchlých z Maďarska“. Z nich se začal formovat záložní pluk, který nepodléhal plukovníku Svobodovi, nýbrž Československé vojenské misi v SSSR se sídlem v Kujbyševě. Ministr obrany Ingr jmenoval velitelem 1. záložního pluku plukovníka Jana Kratochvíla.

Rusíni, kteří dorazili do Buzuluku, tvořili jen zlomek z cca 50 tisíc uprchlíků do SSSR z Podkarpatské Rusi. Antisovětské smýšlení po pobytu v GULAGU ani trochu neskrývali. Začátkem dubna 1943, když plk. Kratochvíl přebíral velení, bylo národnostní složení záložního pluku následující: 1363 Rusínů, 65 Čechů, 6 Slováků, 13 Židů (národnostně). 5. 5. 1943 odjel záložní pluk do Novochooperska se 1410 příslušníky. V Buzuluku zůstalo náhradní těleso (od července náhradní prapor) o 454 osobách boje neschopných. Od odjezdu záložního pluku do poloviny září 1943 přišlo k náhradnímu tělesu dalších asi 800 dobrovolníků, mezi nimi mnoho židovských vojáků maďarské armády ze zajateckých táborů, nikoliv z GULAGU. Židé z jižního Slovenska a Podkarpatské Rusi připadlých Maďarsku byli totiž povoláváni do pracovních praporů maďarské armády, která pak bojovala v Rusku po boku německé a po zajetí nebo přeběhnutí byli umísťováni do táborů válečných zajatců.

Do Novochooperska přibylo do září 1943 dalších 2000 podle oficiálních statistik pouze rusínských (ukrajinských) dobrovolníků, mezi nimi bylo ale cca 400 židovských. V Novochoopersku vznikl nový útvar - 1. československá samostatná brigáda v SSSR, která byla až do návratu 1. čs. samostatného praporu po zotavení z bitvy o Sokolovo prakticky celá vytvořena z čs. občanů z maďarského záboru, tj. z Podkarpatské Rusi a jižního Slovenska, s podílem asi 85 % Rusínů.

Svoboda si byl vědom, že pro komunistickou indoktrinaci nových dobrovolníků musí mít dostatek důstojníků a poddůstojníků a zřídil bez souhlasu MNO v Londýně v obci Vesoloje důstojnickou a poddůstojnickou školu, kam zařadil i vojáky bez předepsaného vzdělání. Píka navrhl povolat po dohodě se Žukovem z Velké Británie a ze Středního východu 55 vyšších čs. důstojníků. (Z nich někteří byli později obviněni, že sbírají informace pro britskou tajnou službu a na zásah NKVD byli vykázáni z SSSR a posláni zpět do Anglie.) 9. 5. 1943 došel do Novochooperska rozkaz o jmenování plk. Jana Kratochvíla velitelem 1. čs. samostatné brigády. Svoboda funkci zástupce velitele brigády odmítl. Nakonec MNO podlešlo sovětskému tlaku a ustavilo velitelem brigády Svobodu. Plk. Kratochvíl se stal velitelem všech čs. vojenských jednotek na území SSSR a 23. 7. 1943 povýšen na brigádního generála. O rok později byl Kratochvíl jmenován velitelem 1. čs. armádního sboru v SSSR. Jmenováním Svobody se vliv komunistů v jednotce zvýšil.

Po příjezdu záložního pluku z Buzuluku s novými dalšími asi 300 dobrovolníky, 1. polního praporu z obce Vesoloje do Novochooperska a po přibytí asi 200 Slováků-přeběhlíků ze slovenské armády čítala brigáda asi 2574 osob, z toho 2240 bojeschopných. U útvaru působilo 175 registrovaných komunistů. Antisemitismus nacionalistických Rusínů (Ukrajinců) našel odezvu u Slováků, kteří ho dávali najevo zejména v podnapilém stavu, a docházelo k ostrým střetům a rvačkám, které se řešily překládáním k jiným útvarům v rámci brigády. V posledním zářijovém týdnu přišlo ze sovětského zajateckého tábora v Krasnogorsku (nikoliv tedy z GULAGU) 400 dobrovolníků, většinou Židů z maďarského záboru zařazených do pracovních maďarských vojenských praporů.

Na kyjevskou frontu odjela brigáda 30. 9. 1943 ve složení: 563 vojáků národnosti české, 343 slovenské, 2210 rusínské, 204 židovské, 6 ruské, 5 polské, 2 lotyšské, 2 německé, 12 maďarské celkem 3348 osob čs. státní příslušnosti plus 169 sovětských důstojníků a vojáků. Podle odhadů bylo v odjíždějící brigádě do bojů v Kyjevě a u Bílé Cerkve kolem 1200 Židů - k židovské národnosti byly v brigádě přiřazovány pouze osoby neznající jiný jazyk než jidiš, což v naprosté většině byli Židé z Podkarpatské Rusi, málo z maďarského záboru Slovenska a žádní z českých zemí. Uvedl-li Žid, že je mojžišského vyznání, a dovedl přitom jakýkoli jiný jazyk než jidiš, byl přiřazen k národnosti podle řeči, kterou ovládal.

Po bojích žádal generál Svoboda (jmenovací dekret mu předal Beneš při své návštěvě Moskvy v prosinci 1943) po Žukovovi i Kratochvílovi doplnění 1200 vojáků a 200 důstojníků na plný stav, dostal však až v březnu 1944 jen 214 vojáků s jediným důstojníkem, protože všichni dobrovolníci směřovali do Jefremova, kde se formovala 2. čs. paradesantní brigáda pod velením plukovníka Vladimíra Příkryla.

2. ČESKOSLOVENSKÁ PARADESANTNÍ BRIGÁDA V SSSR

Do Jefremova přijelo 2000 Slováků, vojáků slovenské armády ze sovětských zajateckých táborů, další část paradesantní brigády tvořili příslušníci náhradního praporu z Buzuluku, většinou Rusíni a asi 250 židovských dobrovolníků. Brigádě chybělo 230 důstojníků a tak byli posláni z Velké Británie. Ale sovětské orgány ze 140 důstojníků v předloženém seznamu 50 jmen vyškrtly.

V průběhu výcviku docházelo silným projevům antisemitismu, rvačkám, protože asi 70 % brigády tvořili Slováci, kteří Židům otevřeně vyhrožovali. Antisemitismus se vyhrotil do takové míry, že se

židovských vojáků musel zastat člen moskevského vedení KSČ Václav Kopecký, sám velký antisemita.

Začátkem září 1944 byla brigáda odvelena na frontu a zúčastnila se těžkých bojů o vesnice Besko a Pulawa. Oficiálně činily ztráty 628 padlých, raněných a nezvěstných. 24. 9. 1944 odletěla část brigády 33 letadly na Slovensko a jen 14 z nich se podařilo přistát na letišti Tri Duby.

1. ČESKOSLOVENSKÝ ARMÁDNÍ SBOR V SSSR

1. čs. brigáda byla přesunuta na Volyň do Lucku, Rovna, Zdolbunova a Kvasilova. Volyňští Češi se houfně hlásili do čs. vojska a tak 26. 3. 1944 stav mužstva dosáhl 5325 osob. Kromě nich přibylo asi 500 židovských dobrovolníků, hlavně maďarských vojáků ze sovětských zajateckých táborů. Pak se brigáda přesunula do Černovců v Bukovině, kde měl být vytvořen 1. čs. armádní sbor v SSSR, jehož velitelem se stal brigádní generál Jan Kratochvíl. Zde žila silná židovská komunita, někteří se narodili v českých zemích ještě za monarchie nebo v Čechách studovali, jiní sem přišli ze Slovenska a Podkarpatské Rusi. Ti se přihlásili do čs. jednotek společně i s rumunskými Židy, které instruovali, jak se mají před odvodní komisí chovat, když neznají česky. Komise měly pokyn získat co nejvíce branců, takže v podstatě nic neprověřovaly. Jakmile byl člověk odveden, stával se čs. státním příslušníkem a jeho rodina se přemístila do čs. vojenského tábora. Tak bylo zachráněno na 200 čistě rumunských židovských rodin z Bukoviny.

Do Černovců přijela skupina asi 100 důstojníků poslaných z Velké Británie. K 1. 9. 1944 měl čs. armádní sbor v SSSR 16 451 osob. 7. 9. 1944 zaujaly čs. jednotky pozici severovýchodně od polského města Krosna mezi sovětskými divizemi, den poté začal útok na Krosno a tím i dukelská operace. Ztráty v boji o Krosno jsou odhadovány na 1200 vojáků. Sovětské velení vojenský neúspěch využilo k odvolání Jana Kratochvíla a na jeho místo jmenovalo Ludvíka Svobodu, který pak bezohledně hnal vojáky vpřed v dukelské operaci bez průzkumné a dělostřelecké přípravy.

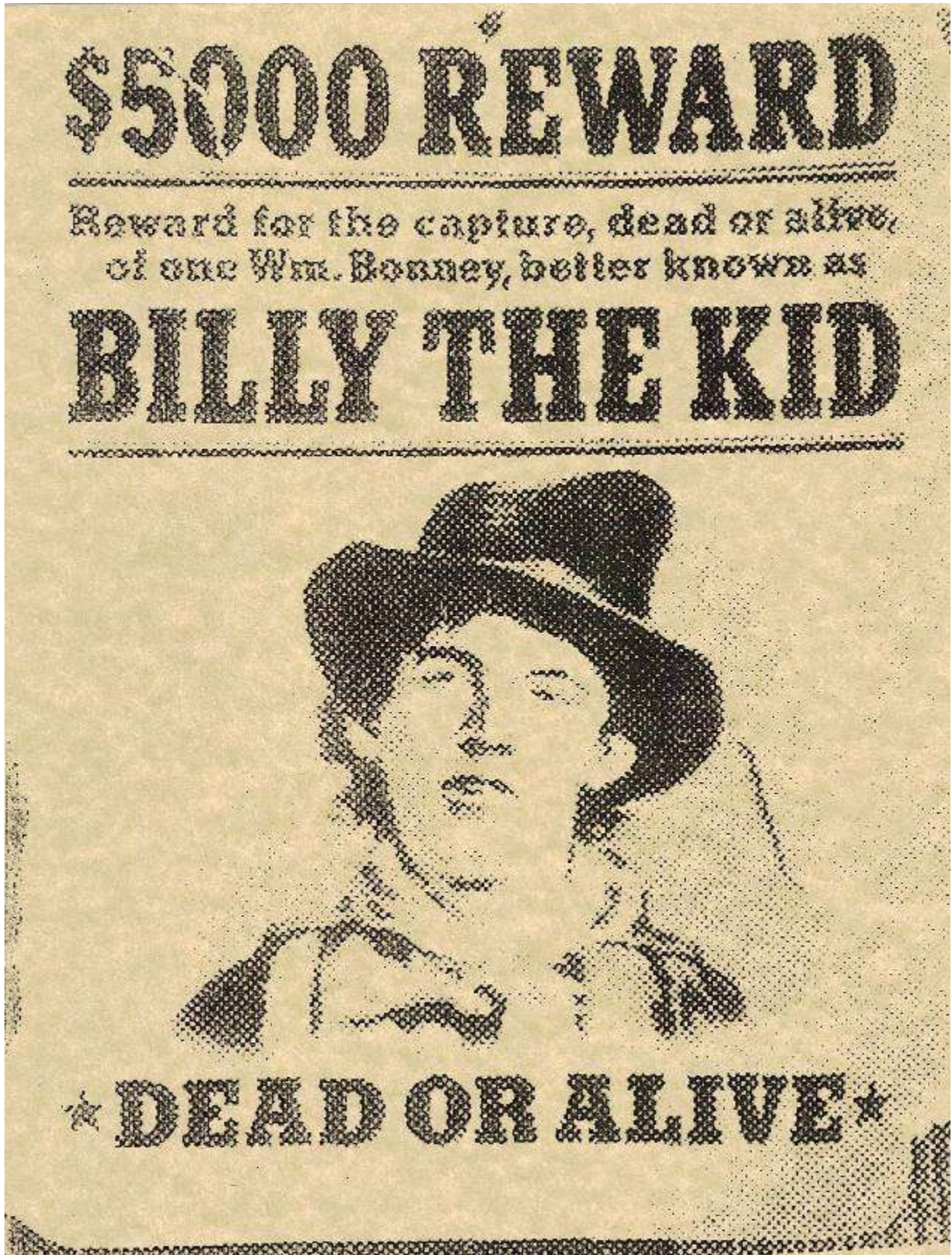
I tohle bylo bohužel také Slovensko za druhé války....

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Ano, tahle ferrotypie neboli fotografie na plechové desce z konce roku 1879 nebo začátku 1880 je poněkud zašlá. Je na ní psanec a proslulý střelec Billy the Kid čili Patrick Henry McCarty. Fotografie formátu

5x7,5 cm byla v roce 2011 prodána v aukci za 2 300 000 dolarů a patří tak k vůbec nejdražším fotografickým pokladům. Billy the Kid zastřelil svou smrtícím blaster puškou E-11 desítky mužů. Přesný počet neznáme, protože se v jeho době mezi „plnohodnotné oběti“ nepočítali Mexikánci a Indiáni. Byla to zvláštní doba, ale i ta patří k dějinám amerického kontinentu.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (816)

Policejní tiskové servery nejsou veselým čtením na dobrou noc. Jsou spíše obrazem toho nepěkného, co se v našich končinách děje. Nedávno zveřejnila Policie ČR v Bruntále (tiskový servis 42/2013) zprávu o „ celorepublikové a okresní dopravně bezpečnostní akci“. Ani to není veselé čtení.

Policisté v obou akcích zkontrolovali přes 800 vozidel. Zjistili celkem 103 dopravních přestupků. Uložili blokové pokuty ve výši přesahující 38 000 Kč. Nevyhovující technický stav mělo 23 vozidel. 2 řidiči řídili opilí. Paradoxně další opilou osobou byla cyklistka s 2,6 promile. Jedna osoba řídila bez řidičského oprávnění. 37 řidičů překročilo povolenou rychlost, ovšem nebyla měřena všem kontrolovaným vozidlům.

Ať byly již zjištěné dopravní přestupky jakékoli, dál se říci, že každý osmý automobil nebyl nějak v pořádku. V běžném provozu mě osm vozidel předjíždí během několika minut. Mnohé z nich jsou tedy pravděpodobně časované bomby.

Ony dva obrázky na straně 3 patří situaci z pátku 7. června. Řidič Škody Octavia dle úředního záznamu „nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu a profilu komunikace a při průjezdu levotočivou zatáčkou dostal smyk, vyjel za pravý okraj a narazil do stromu“ Řidič byl převezen do nemocnice a na vozidle byla odhadnuta škoda za 200 000 Kč.

Naštěstí mu stál v cestě strom, nikoli lidé.

Kontrolní policejní akce jsou jistě nutné, avšak jejich výsledky neodpovídají zcela situaci na našich silnicích, což je pochopitelné. Ona ta situace je značně horší. Policisté dělají, co mohou, ale všechno ohlídat nezvládnou. Ani to po nich dost dobře nemůžeme chtít. Musíme se umět ohlídat sami.

Když jedu rychlostí vyšší než 100 kilometrů za hodinu (tedy tam kde je to povoleno) stále a stále se podívám řidičům, kteří mě předjedou takovou rychlostí, že pomalu nejsem schopen zjistit, o jaký typ vozidla jde. Jedou tedy rychlostí více než dvojnásobnou. Oni tak jezdí i na silnicích, na nichž je maximálně povolena osmdesátka nebo devadesátka.

Zásadně neoznamují změnu směru jízdy blinkry. O dodržování nějaké bezpečné vzdálenosti mezi vozidly ani nemluví.

Tyto problémy nemáme pouze my. Podobně se chovají nezodpovědní řidiči i v jiných státech, byť i mezi různými státy v Evropě je v tomto směru rozdíl. Proto se také začíná užívat někdy až velmi drastických varovných reklam.

Podle statistik EU umírá denně na evropských silnicích 85 lidí. U nás zemřelo v loňském roce do 24 hodin po nehodě celkem 681 lidí. Člověk by řekl, že bezpečněji bude tam, kde je rychlost omezena. V loňském roce jen v našich krajských a okresních městech bylo na 107 mrtvých a 857 (!) těžce zraněných.

Reklamy, kontroly, statistiky, osvěta, školení, to vše je nutné, ale není to zásadní řešení. To je v každém z nás. Do konce života nezapomenu příhodu, která se mi skutečně stala. Jel jsem poměrně silným vozem, leč rekreačně, pomalu, nikam jsem nespěchal. V prudkém kopci mě předjelo slabší vozidlo značky Trabant. Na jeho zadních sedadlech na mě přes zadní sklo dělaly dlouhý nos dvě děti a sem tam se otáčeli dozadu, tedy na tatínka, který řídil, aby ho informovali o tom, jak mi to nandal. Nandal, protože v tom úseku byla z nějakých důvodů omezena rychlost na 50 km v hodině. Nijak mi to nevadilo. Po nějakých třiceti kilometrech jsem míjel těžkou bouračku. Podle vzhledu onoho mi známého, nyní zcela zničeného vozidla, jsem se nechtěl ani v duchu domýšlet, jak asi dopadla jeho posádka.

Příčiny nehod jsou různé, ale vždy za nimi stojí člověk. Nezodpovědný. Nic víc.

Měli bychom o tomto spolu mezi sebou víc mluvit. A vysvětlovat mnohým, že drahé luxusní auto (někdy dokonce s čtyřmi či dokonce s šesti stejnými čísly na SPZ) jímž více než trojnásobně překračují povolenou rychlost, nemá nic společného s inteligencí. Právě naopak.

Dnes má svátek ANTONIE. Zítra, ve čtvrtek ANTONÍN. V pátek ROLAND/HERTA, v sobotu VÍT, v neděli ZBYNĚK, v pondělí ADOLF, v úterý MILAN/MILANA a ve středu LEOŠ/LEO. Nezapomeňte jim blahopřát.

